

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobce **S.A.**, nar., st. příslušnost, t.č. zajištěn v, zast. Asociací pro právní otázky imigrace, o.s., Moravská 9, P.O.Box 16, 120 00 Praha 2, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna**, o žalobě proti rozhodnutí č.j. ze dne 22.2.2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22.2.2012, č.j. žalovaná jako správní orgán věcně příslušný podle ust. § 163 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění změn a doplnění (dále jen zákon o pobytu cizinců) rozhodla podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění z území členských států Evropské unie a dobu trvání zajištění podle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovila na 90 dní, shodnou s dobou vykonatelnosti. Při rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124a zákona o pobytu cizinců vycházela z toho, že se cizinec dne 22.2.2012 dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka bez platného cestovního průkazu a bez víza a písemně učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. Uvedl, že na území ČR přicestoval naposledy dne 21.2.2012 osobním automobilem z Polska, pobývá zde neoprávněně bez platného cestovního dokladu a víza, v minulosti již jednou žádal o mezinárodní ochranu, řízení bylo zastaveno dle § 25 odst. 1 písm. d) zákon o azylu a pravomocně skončeno dne 7.7.2003. Kontrolou bylo zjištěno, že prochází ENO od 22.3.2003 do 22.3.2013, neboť mu bylo OCP Rychnov nad

Kněžnou pod č.j. SCPP-181/HK-VII-2003 vydáno správní vyhoštění na dobu 10-ti let. Okresním soudem v Rychnově nad Kněžnou byl dne 16.9.2003 vydán trestní příkaz, jímž byl uznán vinným mařením výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 tr.z. s trestem vyhoštění na dva roky a rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.9.2003. Cizinec uvedl, že po vydání tohoto trestního příkazu z ČR v roce 2003 vycestoval a vrátil se dne 21.2.2012 za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě skutkového stavu shora dospěl správní orgán k závěru, že je dán důvod pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je podle jeho chování nedostačující a není zárukou, že by z území ČR vycestoval. Uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by nebylo účelné. Doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů a běží ode dne vykonatelnosti rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítá porušení ust. § 124a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 tzv. návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) ve spojení s § 2 správního řádu. Porušení těchto ustanovení spatřuje v tom, že zajištění v jeho případě nelze považovat za nezbytné vzhledem k uskutečnění cíle, k němuž má směřovat. Primárním předpokladem aplikace ust. § 124a zákona o pobytu cizinců je kumulativní splnění dvou podmínek. Při jeho aplikaci je žalovaný správní orgán povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 - § 8 s.ř. – individualizace správního řízení a správního rozhodnutí, princip proporcionality. Správní orgán má zjistit rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena a pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. K zajištění či prodloužení zajištění cizince pak může dojít pouze v případech, kdy je takový zásah nezbytný vzhledem ke všem okolnostem případu. K zajištění cizince může dojít pouze tehdy, nelze-li uplatnit jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, tj., kdy ze strany cizince hrozí nebezpečí ukrývání se, pokud se cizinec vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění. V posuzovaném případě se žalobce dostavil do přijímacího střediska Zastávka dobrovolně a s úmyslem požádat v ČR o mezinárodní ochranu a byl zajištěn. Uvedl, že opustil Ukrajinu poté, co se jeho situace v zemi původu stala neúnosnou a hrozilo mu nebezpečí vážné újmy, tudíž přicestoval výlučně s úmyslem požádat zde o mezinárodní ochranu a pouze využil své právo v souladu s příslušným zákonem o azylu. Proto mu nemůže být přičítáno k tíži, že do ČR přicestoval v rozporu se zákonem o pobytu cizinců a bez platného cestovního dokladu. Závěr, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání cizince nedostačující, není nikterak odůvodněn a napadené rozhodnutí správního orgánu je zcela nepřiměřené. Rozhodnutí je dále v rozporu s čl. 8 odst. 1 Evropské Úmluvy, podle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Omezení soukromého a rodinného života lze považovat za slučitelné s Úmluvou pouze tehdy, jedná-li se o omezení legitimní a přiměřené. Nepřiměřený zásah spatřuje v tom, že má na území ČR svou družku Ing. Marii Sázavskou, nar. 5.5.1948 a potýká se s psychickými problémy, které se omezením osobní svobody výrazně zhoršují. Daný zásah do rodinného života nelze považovat za nezbytný a z tohoto pohledu zajištění žalobce nemůže obstát. Žalobce navrhl, aby z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla k důvodům zajištění z hlediska skutkového jako v napadeném rozhodnutí a dodala, že žalobce dne 22.2.2012 napsal čestné prohlášení

o totožnosti s uvedením jména A.S., nar., po ověření totožnosti i porovnáním otisků prstů v systému AFIS bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob na jméno A.S., od 22.3.2003 do 22.3.2013, že bylo vydáno dne 8.10.2002 rozhodnutí o správním vyhoštění s plností do 8.10.2005, které nabylo právní moci 15.10.2002 a dne 22.3.2003 bylo vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění s platností do 22.3.2013, dále mu byl vydán trestní příkaz dne 16.9.2003 pod sp. zn. 10 T 145/2003-48, kterým byl odsouzen k trestu vyhoštění na dva roky a nabyl právní moci dne 25.9.2003. Řízení o mezinárodní ochraně bylo zahájeno dne 5.3.2012, 12.3.2012 bylo rozhodnuto o neudělení azylu a následně podal žalobce žalobu. V minulosti podal žádost o mezinárodní ochranu dne 5.3.2003, řízení bylo zastaveno dne 21.6.2003 a rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.7.2003. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná postupovala v tomto případě zcela v souladu s ust. § 124a zákona o pobytu cizinců. Z výše uvedených skutečností je také zřejmé, že žalobce opakovaně, úmyslně porušoval právní předpisy tím, že i přes dvě vydaná rozhodnutí o správním vyhoštění tato nerespektoval a vycestování z území ČR se opakovaně úmyslně vyhýbá. Zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců není správním řízením, neboť policie posuzuje, zda byly splněny podmínky stanovené v uvedeném ustanovení. Nedošlo ani k porušení čl. 15 návratové směrnice, neboť žalobce se v minulosti opakovaně úmyslně vyhýbal vycestování z území ČR, ačkoliv byla vydána dvě rozhodnutí o správním vyhoštění, která nerespektoval a lze mít důvodnou obavu, že by v takovém jednání pokračoval. Pokud by cizinec přicestoval z domovského státu, musel by mít při překračování vnější hranice platný cestovní doklad opatřený vízem opravňujícím k pobytu na území ČR a otiskem přechodového razítka, což neměl. Pokud přicestoval rovnou z Ukrajiny, toto je možné pouze letecky a mohl o mezinárodní ochranu požádat na letišti. Pokud přicestoval z Polska, mohl o mezinárodní ochranu požádat v Polsku, které je bezpečnou zemí a nemusel by tak porušovat zákon o pobytu cizinců, ale i k překročení hranice mezi Polskem a Ukrajinou by musel mít platné doklady. Z toho správní orgán usuzuje, že žalobce z schenganského prostoru vůbec nevycestoval a dopouštěl se úmyslně porušení právních předpisů. Pokud se týká respektování rodinného a soukromého života, do něhož bylo podle žalobce nepřiměřeně zasazeno, protože má na území ČR družku a trpí psychickými problémy, pak správní orgán konstatuje, že žalobce má od roku 2003 správní vyhoštění i soudní vyhoštění a za předpokladu, že by vycestoval, jak mu zákon ukládá, pozastavuje se nad tím, že zde má vazbu na občanku ČR a dokládá zajištění ubytování. Toto tvrzení se jeví jako účelové a soužití druh - družku obdobné vztahu rodinného je nutno hodnověrným způsobem doložit. Pokud takto žalobce s uvedenou osobou skutečně žil ve společné domácnosti na území ČR, opět porušoval právní předpisy tím, že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a pobýval zde nelegálně. Žalovaná navrhl, aby soud žalobní návrh zamítl.

Připojený správní spis obsahuje čestné prohlášení o totožnosti, prohlášení o mezinárodní ochraně, výpis z IS Policie, poučení EURODAC, shodu ID záznamu a EURODAC, rozhodnutí o správním vyhoštění, trestní příkaz sp. zn. 10 T 145/2003, nařízení výkonu trestu vyhoštění, úřední záznam o vyrozumění o zajištění a poučení cizince podle § 125 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ze dne 22.2.2012, podle něhož nežádal vyrozumění příbuzné osoby s povoleným pobytem na území ČR, což vlastnoručně podepsal, rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a záznamy o zkoumání důvodů zajištění. K žalobě připojeno čestné prohlášení Ing. Marie Sázavské, nar. 5.5.1948 o zajištění ubytování pro žalobce ze dne 16.3.2012.

Z obsahu žaloby vyplývá posoudit soudem, zda vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení ust. § 124a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 tzv. návratové směrnice a § 2 - § 8 správního řádu. Z ust. § 124a zákona o pobytu cizinců vyplývá oprávněnost cizince zajistit za účelem správního vyhoštění tehdy, pokud učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto, nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodu tam uvedených. V projednávané věci došlo k naplnění obou podmínek pro oprávnění žalované cizince zajistit, neboť žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a existuje pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle soudu je zajištění v případě žalobce nezbytné vzhledem k uskutečnění cíle, k němuž má směřovat, tedy k realizaci správního vyhoštění vzhledem ke skutkovým zjištěním uvedeným shora – dvě rozhodnutí o správním vyhoštění, pravomocné odsouzení žalobce z důvodu maření výkonu úředního rozhodnutí ze dne 16.9.2003, sp. zn. 10 T 145/2003-48 a odsouzení k trestu vyhoštění na 2 roky. Vzhledem k těmto okolnostem případu je takový zásah jakým je zajištění nezbytný a jiná dostatečně účinná a mírnější donucovací opatření nejsou v tomto konkrétním případě aplikovatelná. Navíc všechna skutková zjištění nasvědčují tomu, že žalobce z ČR nikdy nevycestoval, jinak by jeho návrat do ČR musel nastat na základě jiných okolností, než žalobce tvrdil, resp. byla zjištěna v době jeho zajištění – neměl platný cestovní doklad, neměl vízum opravňující ho k pobytu. Bez těchto náležitostí mohl do ČR přicestovat pouze letecky, ale k cestě po zemi potřeboval ke vstupu do schenganského prostoru v případě přicestování z Polska platné cestovní doklady a vízum. Do Přijímacího střediska cizinců Zastávka se sice dostavil dobrovolně s úmyslem požádat v ČR o mezinárodní ochranu, avšak bez jakéhokoliv průkazu totožnosti, z čehož i soud usuzuje, že jde o účelové jednání směřující k získání přechodného legálního pobytu na území ČR. Správní orgán neporušil zásady v § 2 - § 8 správního řádu, protože přijaté řešení odpovídalo okolnostem tohoto případu a správní orgán z úřední povinnosti zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, když okolnosti ve svůj prospěch žalobce žádné neuváděl. Přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Pokud se týká tvrzení, že zajištěním bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, protože má na území ČR družku, pak z doloženého čestného prohlášení k žalobě ze dne 16.3.2012 soud neusuzuje, že jde o družský poměr s Ing. Marií Sázavskou, neboť tímto prohlášením pouze ztvrdzuje, že je zajištěno ubytování žalobce, což samo o sobě neprokazuje družské soužití s touto ženou. Vzhledem k datu sepsání čestného prohlášení je zřejmé, že jde o potvrzení o ubytování vydané až v době po zajištění žalobce, což soud posuzuje jako účelový úkon, což lze dovodit i z toho, že v rámci řízení o zajištění cizince podle písemného záznamu ve spise, žalobce nepožadoval po policii, aby o jeho zajištění byla vyrozuměna příbuzná osoba s povoleným pobytem na území ČR, kterou by měla být vzhledem k tvrzení žalobce osoba shora uvedená. Soud tedy uzavírá, že na základě posouzení shora není první ani druhá námitka žalobce důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., soud žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť náklady řízení žalovaná nežádala a ani jí nevznikly, neboť úkony, které ve věci provedla souvisí s její běžnou úřední činností.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

pokračování

36 A 14/2012-20

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. dubna 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně